

[Larsen-Ledet]

forskellige led i producent-, grossist- og salgskæden. Det vil ud fra en umiddelbar betragtning virke lidt grotesk, hvis en dansk forbruger, som oplever en defekt ved et produkt, skal i gang med at anlægge sag f.eks. ved en græsk domstol, hvis producenten er græsk. Hvis forbrugerinteresserne skal tilgodeses rimeligt, må forbrugeren have mulighed for at gå direkte til detailhandleren eller grossisten i Danmark for at få sin sag ordnet, og derefter må det være op til denne at fremdrive erstatningen hos den egentlig ansvarlige, som oftest vil være producenten. Det, at forbrugeren selv skal føre bevis for defekten, ved vi i forvejen fra anden lovgivning kan være en tung byrde. Derfor må det være klart for forbrugeren, hvor han eller hun skal henvende sig. Desuden må det være overskueligt, således at forbrugeren ikke ved udsigten til at skulle kæmpe f.eks. med en portugisisk producent føler, at han er nødt til at opgive sagen på forhånd. Her må vi altså kort sagt se nærmere på ansvarsfordelingen i en tæt sammenhæng med forbrugers muligheder for at forfølge sin klage.

Vi skal også i udvalgsarbejdet have afklaret eller have frem, hvor langt man er nået i andre EF-lande med denne følgelovgivning, og det nytter ingenting, at forbrugeren herhjemme allerede fra næste år føler sig dækket ind af denne lov og forfølger en klagesag for til sidst at måtte erfare, at lovgivningen ikke er afklaret i det pågældende producentland og derfor ikke respekteres.

Endvidere kan en isoleret lovgivning i Danmark også indebære en risiko for konkurrenceforvriddning for vore virksomheder.

Endelig må vi tage en diskussion om, hvorvidt det er rimeligt, at tjenesteydelser holdes uden for loven. Det er naturligvis rigtigt, at en tjenesteydelse sjældent er så håndgribelig som et egentligt produkt, men ikke desto mindre kunne det nok være relevant at sikre forbrugeren mod dårlige tjenesteydelser. Jeg behøver kun at henvise til de eksempler, der findes på, at forbrugere er ført bag lyset i forbindelse med reparationer og lign., hvor den enkelte forbruger jo er i lommen på eksperten. Skal tjenesteydelser holdes udenfor, må det sandsynliggøres, at forbrugeren er rimeligt beskyttet gennem en anden lovgivning eller aftaler.

Under alle omstændigheder går Det Radikale Venstre til udvalgsarbejdet med det mål, at der bliver skabt en afbalanceret lovgivning, som både forbrugere, producenter og mellemhandlere kan leve med, og heri ligger også, at denne lov må være overskuelig.

Birgith Mogensen (CD):

Direktivet er til gavn for handel mellem EF-landene. Både forbrugere og producenter er der taget hensyn til i dette EF-direktiv, som blev vedtaget af Ministerrådet den 25. juli 1985. Fra alle sider set er det naturligt og nødvendigt, at et stort fællesmarked kun vil fungere tilfredsstillende, hvis de enkelte EF-lande på mange områder arbejder med nogenlunde ensartede love og regler i deres samhandel. Derfor er lov om produktansvar en nødvendig foranstaltning.

Som vi alle ved, har lovforslaget to gange i 1986 været fremsat i Folketinget. Den væsentligste årsag til, at især politikere og erhvervsfolk er en smule angst, om jeg så må sige, for denne lov, er uden tvivl, at producenten hænger på hele det økonomiske ansvar, hvis en masseproduceret vareenhed går uopdaget igennem virksomhedens kontrolapparat. Det vil kunne ruinere enhver producent. At direktivet 100 pct. garanterer forbrugeren, finder jeg absolut rigtigt. Men reelt kan nævnte angst kun elimineres med totalt sikre kontrolsystemer samt med en art defektforsikring el. lign. Selv om dansk produktion kvalitets- og sikkerhedstænkt ligger i den bedste tredjedel af alle 12 EF-lande, kan denne defektrisiko godt give erhvervslivet nogle grå hår med hensyn til direktivet og lovforslag nr. L 19, men disse problemer både kan og skal løses.

Justitsministeren siger klogt i sin skriftlige fremsættelse, at vi bør harmonisere lovforslag nr. L 19 i forhold til de EF-lande, vi handler mest med, men kun England har vedtaget sin produktansvarslov. Dog bør man lægge mærke til, at Hollands forslag ligner et plagiat af Englands produktansvarslov. Begge lande har ikke medtaget ansvar for uforarbejdede landbrugsvarer, udviklingskader, fisk og jagtudbytter. Den frie ret til at begrænse ansvar for serierskader har disse to lande dog ikke udnyttet. Vesttysklands og Portugals forslag er analoge med Englands og Hollands; dog vil disse to stater begrænse ansvaret vedrørende seri-